

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τούτο είναι
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

'Ετος χίλια οκτακόσα κι' ογδοήκοντα οκτώ,
τò Ταμείο μας κλεισμένο και τò χέρι ανοικτό.

'Ο Ρωμηός τήν εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνει,
Κι' όταν έγω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέλωμαι — διότι τούς άνέχωμαι,
μοναχά 'στάς 'Επαρχίας — και 'στò 'Εξωτερικόν,
επειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τò 'Ελληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τὰ ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στò χέρι.
'Αλλ' έδώ συνδρομηται — δέν θά γίνωνται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατήσ — δέν περνῆς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — μέ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαι — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές 'στῶν φόρων τήν άντάρα — κι' ο Ρωμηός μας μιὰ δεκάρα.

Τριάντα τού 'Απρίλη
κι' άνθει τò χαμουήλι.

Διακόσα πέντε αριθμός,
Ταμείων θρήνος και κλαυθμός.

Τίρι λίρι, τίρι λίρι,
κάθε τόσο πανηγύρι.

Επέρασε ή Πασχαλιὰ και τᾶλλα πανηγύρια,
κουλούραις εφαγώθησαν, τσουγκρισθησαν ποτήρια,
από καπνόν έθόλωσε βαρύν ή ατμοσφαιρα,
πέσανε και κουμπουριαίς καμπόσαις 'στὸν ἀέρα,
και μες 'στη φούρια τήν πολλή και μες 'στὰ πυροβόλα
τρεις ευδαίμονες άστοι έτίναξαν τὰ κῶλα.

Επέρασε ή Πασχαλιὰ κι' ήούχασαν τὰ πλίθη,
έν μέση δὲ τῶν έορτῶν και κώμων γηθοσύνων
κι' ο Φεριδούν δέν έφυγε, κι' αὐτός δέν άνεκλήθη,
και άπεκατεστάθησαν αί σχέσεις τῶν 'Ελλήνων,
κι' εξησφαλισθη διαρκής ειρήνη όπως πρώτα,
κι' ο βασιλεὺς 'στὸ Μὸν Ρεπὸ περνᾶ ζωή και κότα.

Επέρασε τῆς Πασχαλιᾶς τὸ νέο πανηγύρι,
και ο Χριστός ήούχασε από τήν ψαλτική,
μά μέσα 'στ' ἄλλα μας καλά εβγήκανε κι' οί τσίροι,
αδύνατοι ως πάντοτε, ἄλλα όρεκτικοί.
Ένθ' δὲ ψάλλουν γαΐδαροι άπάνω 'στὸ γρασιδι
ο Εηνταράκος ο κλεινός άκόμη παραδίδει.

'Επέρασε τῆς Πασχαλιᾶς ή τόση φασαρία,
ἄλλα καινούριο κούνημα δέν έγινε ἄκόμα,
ο Δεληγιάννης έμεινε μονάχα εις τὰ κρύα,
καθόσον οί επιφανεις θά κάμουν μόνοι κόμμα.
Και σάκκον ο Θεόδωρος έπι τῶν ὤμων φέρων
νά κάμη κόμμα σκέπτεται εξ ἄλλων ή μετερω ν.

'Εν τούτοις ὅλοι μας καλά περνούμε τὸν καιρόν μας
αφότου ο θεάνθρωπος άνέστη εκ νεκρῶν,
μά κι' ο Σουλτάνος θά δεχθῆ τὸν Μεγαλόσταυρόν μας,
κι' αὐτὸ δέν είν' ευτύχημα τῶν ἔθνους μας μικρόν.
Του δὲ στρατοῦ οί άρχηγοί με βλέμματ' αειτῶν
σπουδαίως επιθεωροῦν τῶν ἔθνους τὸν στρατόν.

Παρήγορα πραγματικῶς τὰ πράγματα τῶν κράτους
και πάλιν άπεφύγαμεν πολέμους έπαράτους.
'Αλλά κι' έγὼ έν μέση σας με στέφανον προβάλλω
και με διάτορον φωνήν τὸν χρυσομάλλην ψάλλω,
κι' έπι τῆς χλόης με ψᾶς άπλόνομαι μυρίας
κι' άσπάζομαι περιπαθῶς τῶν ὄνων τὰς κυρίας.